

Repertoriul jurisprudenței

ORDONANȚA CURȚII (Camera a opta)

7 iunie 2018*

„Trimitere preliminară – Articolul 53 alineatul (2) și articolul 94 din Regulamentul de procedură al Curții – Lipsa unor precizări suficiente privind contextul factual și normativ al litigiului principal, precum și motivele care justifică necesitatea unui răspuns la întrebarea preliminară – Inadmisibilitate vădită”

În cauza C-589/16,

având ca obiect o cerere de decizie preliminară formulată în temeiul articolului 267 TFUE de Landesverwaltungsgericht Oberösterreich (Tribunalul Administrativ Regional din Austria Superioară, Austria), prin decizia din 16 noiembrie 2016, primită de Curte la 21 noiembrie 2016, în procedurile

Mario Alexander Filippi,

Christian Guzy,

Martin Klein,

Game Zone Entertainment AG,

Shopping Center Wels Einkaufszentrum GmbH,

Martin Manigatterer,

Play For Me GmbH,

ATG GmbH,

Fortuna Advisory Kft.,

Christian Vöcklinger,

Gmalieva s. r. o.,

PBW GmbH,

Felicitas GmbH,

Celik KG,

Finanzamt Linz,

* Limba de procedură: germana.

Klara Matyiko

cu participarea:

Landespolizeidirektion Oberösterreich,

Bezirkshauptmann von Eferding,

Bezirkshauptmann von Ried im Innkreis,

Bezirkshauptmann von Linz-Land,

CURTEA (Camera a opta),

compusă din domnul J. Malenovský (raportor), președinte de cameră, și domnii M. Safjan și D. Šváby, judecători,

avocat general: domnul N. Wahl,

grefier: domnul A. Calot Escobar,

având în vedere procedura scrisă,

luând în considerare observațiile prezentate:

- pentru domnii Filippi și Manigatterer, Play For Me GmbH, ATG GmbH, domnul Vöcklinger, Gmalieva s. r. o., PBW GmbH, Felicitas GmbH, precum și Celik KG, de F. Maschke, Rechtsanwalt;
- pentru Game Zone Entertainment AG, de M. Paar și de H. Zwanzger, Rechtsanwälte;
- pentru Fortuna Advisory Kft., de G. Schmid și de R. Hochstätger, Rechtsanwälte;
- pentru guvernul austriac, de G. Hesse, în calitate de agent;
- pentru Comisia Europeană, de G. Braun și de H. Tserepa-Lacombe, în calitate de agenți,

având în vedere decizia, luată după ascultarea avocatului general, de a se pronunța prin ordonanță motivată, în conformitate cu articolul 53 alineatul (2) din Regulamentul de procedură al Curții,

dă prezenta

Ordonanță

- 1 Cererea de decizie preliminară privește interpretarea articolului 56 și următoarele TFUE, citite în lumina articolului 47 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene (denumită în continuare „carta”).
- 2 Această cerere a fost formulată în cadrul unei proceduri inițiate de reprezentanții unor braserii, ai unor cafenele sau ai unor benzinării privind sancțiunile administrative cu caracter penal care le-au fost aplicate ca urmare a exploatării fără autorizație a unor aparate de tip slot-machine.

Cadrul juridic

- 3 Articolul 38a din *Verwaltungsgerichtshofgesetz* (Legea privind Curtea Administrativă) din 1985 (BGBl. 10/1985), în versiunea aplicabilă litigiilor principale (denumită în continuare „VwGG”), este redactat după cum urmează:

„(1) În cazul în care [Verwaltungsgerichtshof (Curtea Administrativă, Austria)] este sesizată cu un număr mare de recursuri care ridică probleme de drept similare sau există un motiv să se creadă că va fi înaintat în fața sa un număr mare de căi de atac de acest tip, [Verwaltungsgerichtshof (Curtea Administrativă)] le poate soluționa prin ordonanță. Această ordonanță trebuie să cuprindă:

1. prevederile legale aplicabile în aceste proceduri;
2. problemele de drept care trebuie soluționate pe baza acestor dispoziții;
3. menționarea recursului pe care îl va judeca [Verwaltungsgerichtshof (Curtea Administrativă)].

Ordonanțele sunt date de camera competentă în urma repartizării cauzelor.

(2) În cazul în care printre prevederile legale citate în ordonanțe în sensul alineatului (1) figurează cel puțin și legi, convenții internaționale de natură politică sau care modifică sau completează legi ori convenții internaționale care modifică tratatele constitutive ale Uniunii Europene, cancelarul federal sau ministrul-președinte competent sau, în lipsa acestora, autoritatea centrală competentă a statului federal sau a landului sunt ținute să publice fără întârziere ordonanțele menționate.

(3) Următoarele efecte se produc la data publicării ordonanței în sensul alineatului (1):

1. în cauzele în care o instanță administrativă trebuie să aplice dispozițiile legale citate în ordonanță și să aprecieze o problemă de drept care figurează în aceasta:
 - a) pot fi îndeplinite numai acte și pot fi date numai ordine sau decizii care nu pot fi influențate de hotărârea [Verwaltungsgerichtshof (Curtea Administrativă)] sau care nu tranșează definitiv problema și nu autorizează o suspendare;
 - b) termenul de introducere a unui recurs nu începe să curgă; un termen de introducere a unui recurs în curs este întrerupt;
 - c) termenul de introducere a unei cereri pentru stabilirea unui termen, precum și termenele pentru luarea unei decizii prevăzute în legislația federală sau în cea a landurilor sunt suspendate;

2. în toate procedurile întemeiate pe alineatul (1) pendinte în fața [Verwaltungsgerichtshof (Curtea Administrativă)] care nu sunt menționate în ordonanța în sensul alineatului (1):

pot fi îndeplinite numai acte și pot fi date numai ordine sau decizii care nu pot fi influențate de hotărârea [Verwaltungsgerichtshof (Curtea Administrativă)] sau care nu tranșează definitiv problema și nu autorizează o suspendare.

(4) În hotărâre, [Verwaltungsgerichtshof (Curtea administrativă)] face sinteza analizei sale juridice în una sau în mai multe norme de drept care vor fi publicate fără întârziere în conformitate cu alineatul (2). La data publicării, un termen de introducere a unui recurs care a fost întrerupt reîncepe să curgă, iar celelalte efecte ale alineatului (3) încetează.”

4 Articolul 42 alineatul (4) din VwGG prevede:

„[Verwaltungsgerichtshof (Curtea Administrativă)] poate decide cu privire la însuși fondul cauzei, în cazul în care acesta este în stare de judecată și decizia pe fond chiar contribuie la simplificarea, la eficientizarea și la economia soluționării cauzei. Dacă este cazul, îi revine sarcina să determine faptele relevante putând să solicite în acest scop tribunalului administrativ să completeze investigarea cauzei.”

5 Potrivit articolului 63 din VwGG:

„(1) În cazul în care [Verwaltungsgerichtshof (Curtea Administrativă)] a admis un recurs, instanțele și autoritățile administrative sunt ținute să creeze fără întârziere, în cauza în discuție, situația juridică ce corespunde soluției juridice a [Verwaltungsgerichtshof (Curtea Administrativă)], cu toate mijloacele legale aflate la dispoziția lor.

(2) În cadrul unei hotărâri prin care [Verwaltungsgerichtshof (Curtea Administrativă)] se pronunță ea însăși asupra fondului cauzei, aceasta trebuie să stabilească, de asemenea, instanța judecătorească sau autoritatea administrativă responsabilă cu punerea în executare a respectivei hotărâri. În rest, procedura de punere în executare este supusă normelor aplicabile respectivei instanțe judecătorești sau autorități administrative.”

6 Articolul 86a alineatul (1) din Verfassungsgerichtshofgesetz (Legea privind Curtea Constituțională) din 1953 (BGBl. 85/1953), în versiunea aplicabilă litigiilor principale (denumită în continuare „VfGG”), prevede următoarele:

„(1) În cazul în care [Verfassungsgerichtshof (Curtea Constituțională, Austria)] este sesizată cu un număr mare de acțiuni care ridică probleme de drept similare sau există un motiv să se creadă că vor fi înaintate acesteia un număr mare de acțiuni de acest tip, [Verfassungsgerichtshof (Curtea Constituțională)] le poate soluționa prin ordonanță. Această ordonanță trebuie să cuprindă:

1. prevederile legale aplicabile în aceste proceduri;
2. problemele de drept care trebuie soluționate pe baza acestor dispoziții;
3. menționarea acțiunii pe care o va judeca [Verfassungsgerichtshof (Curtea Constituțională)].

(2) În cazul în care printre prevederile legale care sunt menționate în ordonanțele în sensul alineatului (1) figurează cel puțin și legi, convenții internaționale de natură politică sau care modifică sau completează legi ori convenții internaționale care modifică tratatele constitutive ale Uniunii Europene, cancelarul federal sau ministrul-președinte competent sau, în lipsa acestora, autoritatea centrală competentă a statului federal sau a landului sunt ținute să publice fără întârziere ordonanțele menționate.

(3) Următoarele efecte se produc la data publicării ordonanței în sensul alineatului (1):

1. în cauzele în care o instanță administrativă trebuie să aplice dispozițiile legale citate în ordonanță și să aprecieze o problemă de drept care figurează în aceasta:
 - a) pot fi îndeplinite numai acte și pot fi date numai ordine sau decizii care nu pot fi influențate de hotărârea [Verfassungsgerichtshof (Curtea Constituțională)] sau care nu tranșează definitiv problema și nu autorizează o suspendare;
 - b) termenul de introducere a unei acțiuni nu începe să curgă; un termen de introducere a unei acțiuni în curs este întrerupt;

2. în toate procedurile întemeiate pe alineatul (1) pendinte în fața [Verfassungsgerichtshof (Curtea Constituțională)] care nu sunt menționate în ordonanța în sensul alineatului (1):

pot fi îndeplinite numai acte și pot fi date numai ordine sau decizii care nu pot fi influențate de hotărâre [Verfassungsgerichtshof (Curtea Constituțională)] sau care nu tranșează definitiv problema și nu autorizează o suspendare.

(4) În hotărâre, [Verfassungsgerichtshof (Curtea Constituțională)] face sinteza analizei sale juridice în una sau în mai multe norme de drept care vor fi publicate fără întârziere în conformitate cu alineatul (2). La data publicării, un termen de introducere a unei acțiuni care a fost întrerupt reîncepe să curgă, iar celelalte efecte ale alineatului (3) încetează.”

7 Articolul 87 din VfGG prevede:

„(1) Hotărârea trebuie să indice dacă un drept constituțional al reclamantului a fost lezat prin hotărârea atacată sau dacă drepturile sale au fost lezate prin aplicarea unui regulament nelegal, a unei publicări nelegale privind republicarea unei legi (a unei convenții internaționale), a unei legi neconstituționale sau a unei convenții internaționale nelegale și trebuie, dacă este cazul, să anuleze hotărârea atacată.

(2) În cazul în care [Verfassungsgerichtshof (Curtea Constituțională)] a admis o acțiune, instanțele și autoritățile administrative sunt ținute să creeze fără întârziere, în cauza în discuție, situația juridică ce corespunde soluției juridice a [Verfassungsgerichtshof (Curtea Constituțională)], cu toate mijloacele legale aflate la dispoziția lor.

(3) Dacă [Verfassungsgerichtshof (Curtea Constituțională)] refuză să examineze o acțiune sau respinge acțiunea, aceasta trebuie, în cazul în care o cerere în acest sens a fost formulată de solicitant și cu condiția ca această cerere să fi fost depusă în termen de două săptămâni de la data comunicării hotărârii [Verfassungsgerichtshof (Curtea Constituțională)], să indice că trimite acțiunea la [Verwaltungsgerichtshof (Curtea Administrativă)] în temeiul articolului 144 alineatul (3) din Constituție.”

Litigiile principale și întrebarea preliminară

- 8 Reprezentanții unor braserii, ai unor cafenele sau ai unor benzinării, suspecți că au instalat, în localurile lor, unul sau mai multe aparate de tip slot-machine fără a deține autorizația administrativă cerută de Glücksspielgesetz (Legea privind jocurile de noroc) (BGBl. 620/1989), în versiunea aplicabilă litigiilor principale (denumită în continuare „GSpG”), au făcut obiectul unor controale realizate de funcționarii poliției financiare și ai poliției federale în urma cărora aparatele de tip slot-machine exploatate fără această autorizație au fost sechestrate cu titlu provizoriu.
- 9 Aceste sechestre provizorii au fost confirmate, au fost aplicate amenzi reprezentanților în cauză, iar aparatele de tip slot-machine au fost confiscate.
- 10 Părțile din litigiile principale au contestat aceste măsuri la instanța de trimitere, Landesverwaltungsgericht Oberösterreich (Tribunalul Administrativ Regional din Austria Superioară, Austria).
- 11 Reiese din decizia de trimitere că atât Verfassungsgerichtshof (Curtea Constituțională), cât și Verwaltungsgerichtshof (Curtea Administrativă) au constatat, prin deciziile din 15 octombrie și din 16 martie 2016, că monopolul asupra jocurilor de noroc instituit prin GSpG nu este contrar dreptului Uniunii.

- 12 Instanța de trimitere arată în schimb că, în urma acțiunilor formulate de titularii de monopol în temeiul Bundesgesetz gegen den unlauteren Wettbewerb 1984 (Legea federală împotriva concurenței neloiale din 1984) (BGBl. 448/1984), în versiunea aplicabilă litigiilor principale, împotriva întreprinderilor care oferă fără autorizație administrativă jocuri care intră sub incidența GSpG, Oberster Gerichtshof (Curtea Supremă, Austria), prin hotărârea din 30 martie 2016, a constatat incompatibilitatea GSpG cu dreptul Uniunii.
- 13 De asemenea, instanța de trimitere constată că, în sistemul de protecție jurisdicțională, astfel cum este prevăzut în Constituția austriacă, orice parte din procedura în fața unei instanțe administrative poate sesiza Verwaltungsgerichtshof (Curtea Administrativă) cu un recurs împotriva hotărârii acestei instanțe sau Verfassungsgerichtshof (Curtea Constituțională) cu o acțiune. Or, Curtea Europeană a Drepturilor Omului ar fi statuat în mod repetat că Verwaltungsgerichtshof (Curtea Administrativă) și Verfassungsgerichtshof (Curtea Constituțională) nu au calitatea de instanță în sensul articolului 6 din [Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (denumită în continuare „CEDO”)], pentru motivul că, în ceea ce privește această din urmă instanță, sesizarea sa are o întindere limitată, iar în ceea ce privește Verwaltungsgerichtshof (Curtea Administrativă), că aceasta este ținută de situația de fapt reținută în primă instanță sau de aprecierea elementelor de probă examinate în primă instanță sau chiar că nu a respectat *in concreto* garanțiile procedurale prevăzute la articolul 6 din CEDO.
- 14 Pe de altă parte, instanța de trimitere consideră că este de competența instanței de apel să soluționeze cauza cu care este sesizată altfel decât instanța inferioară, atât în ceea ce privește strângerea probelor și aprecierea acestora, cât și organizarea unei proceduri contradictorii, în special sub forma unei ședințe publice. În caz contrar, nu poate fi garantat un rezultat care corespunde în toate privințele cu principiul unui proces echitabil enunțat la articolul 6 paragraful 1 din CEDO sau la articolul 47 din cartă.
- 15 Or, instanța de trimitere consideră că, în cadrul procedurii care a condus la decizia Verwaltungsgerichtshof (Curtea Administrativă) din 16 martie 2016 și la decizia Verfassungsgerichtshof (Curtea Constituțională) pronunțată la 15 octombrie 2016, principiul unui proces echitabil nu a fost respectat. Verwaltungsgerichtshof (Curtea Administrativă) ar fi reluat situația de fapt stabilită de Landesverwaltungsgericht Oberösterreich (Tribunalul Administrativ Regional din Austria Superioară) și ar fi reținut pe această bază soluția contrară fără a efectua o cercetare judecătorească proprie, deși ar fi avut această posibilitate în temeiul articolului 42 alineatul (4) din VwGG. Cu privire la Verfassungsgerichtshof (Curtea Constituțională), aceasta s-ar fi întemeiat exclusiv pe constatările de fapt ale Landesverwaltungsgericht Oberösterreich (Tribunalul Administrativ Regional din Austria Superioară), fără să fi administrat probe proprii sau fără să aibă loc cel puțin o dezbatere pe fond cu privire la argumentele contrare. În plus, nu s-ar fi ținut o ședință publică în aceste două cauze.
- 16 În acest context, Landesverwaltungsgericht Oberösterreich (Tribunalul Administrativ Regional din Austria Superioară) a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarea întrebare preliminară:

„Articolul 47 din [cartă] coroborat cu articolul 56 și următoarele TFUE trebuie interpretat în sensul că, în cauzele în care se impune o examinare a coerenței, normele naționale [precum articolul 86a alineatul (4) din Verfassungsgerichtshofgesetz (Legea privind Curtea Constituțională), articolul 38a alineatul (4) din Verwaltungsgerichtshofgesetz (Legea privind Curtea Administrativă), articolul 87 alineatul (2) din Legea privind Curtea Constituțională sau articolul 63 alineatul (1) din Legea privind Curtea Administrativă], care fac parte dintr-un sistem global care determină în practică instanțele supreme să nu efectueze o examinare autonomă a faptelor și o apreciere proprie a probelor și să se limiteze, în situația în care sunt sesizate cu numeroase cauze care ridică în mod concret un aspect de drept similar, să se pronunțe pe fond doar în una dintre aceste cauze și să respingă în acest temei *a limine* toate celelalte sesizări – admit sau nu exclud în mod ferm ca hotărârile judecătorești (în sensul articolului 6 paragraful 1 din CEDO sau al articolului 47 din [cartă]), în special atunci când acestea au

fost pronunțate cu privire la materii esențiale ale dreptului Uniunii, precum accesul pe piață sau deschiderea pieței, să poată fi eliminate ulterior prin hotărâri ale unor instanțe ierarhic superioare, care, la rândul lor, nu corespund condițiilor impuse la articolul 6 paragraful 1 din CEDO sau la articolul 47 din cartă, fără să fi adresat anterior o cerere de decizie preliminară Curții de Justiție a Uniunii Europene, nu sunt conforme cu dispozițiile dreptului Uniunii?”

Cu privire la admisibilitatea cererii de decizie preliminară

- 17 Potrivit articolului 53 alineatul (2) din Regulamentul de procedură al Curții, atunci când o cerere de decizie preliminară este în mod vădit inadmisibilă, Curtea poate oricând să decidă, după ascultarea avocatului general, să se pronunțe prin ordonanță motivată, fără continuarea procedurii.
- 18 În prezenta cauză, se impune aplicarea acestei dispoziții.
- 19 Potrivit unei jurisprudențe constante, procedura instituită la articolul 267 TFUE este un instrument de cooperare între Curte și instanțele naționale cu ajutorul căruia Curtea furnizează acestora din urmă elementele de interpretare a dreptului Uniunii care le sunt necesare pentru soluționarea litigiului asupra căruia urmează să se pronunțe (a se vedea în special Hotărârea din 5 iulie 2016, Ognyanov, C-614/14, EU:C:2016:514, punctul 16 și jurisprudența citată).
- 20 Necesitatea de a ajunge la o interpretare a dreptului Uniunii care să fie utilă instanței naționale impune definirea de către aceasta din urmă a cadrului factual și normativ în care se încadrează întrebările adresate sau cel puțin explicarea ipotezelor de fapt pe care se întemeiază aceste întrebări (a se vedea în special Hotărârea din 5 iulie 2016, Ognyanov, C-614/14, EU:C:2016:514, punctul 18 și jurisprudența citată).
- 21 În această privință, trebuie amintit că, în temeiul articolului 94 din Regulamentul de procedură, cererea de decizie preliminară trebuie să cuprindă:
- „(a) o expunere sumară a obiectului litigiului, precum și a faptelor pertinente, astfel cum au fost constatate de instanța de trimitere sau cel puțin o expunere a circumstanțelor factuale pe care se întemeiază întrebările;
- [...]
- (c) expunerea motivelor care au determinat instanța de trimitere să aibă îndoieli cu privire la interpretarea sau validitatea anumitor dispoziții ale dreptului Uniunii, precum și legătura pe care instanța de trimitere o stabilește între aceste dispoziții și legislația națională aplicabilă litigiului principal.”
- 22 În plus, reiese din cuprinsul punctului 22 din Recomandările Curții de Justiție a Uniunii Europene în atenția instanțelor naționale, referitoare la efectuarea trimiterilor preliminare (JO 2012, C 338, p. 1), că o cerere de decizie preliminară trebuie „să fie suficient de completă și să conțină toate informațiile pertinente pentru a permite Curții, precum și subiecților îndreptățiți să depună observații, să își facă o idee clară cu privire la situația de fapt și temeiul legal al cauzei principale”.
- 23 În speță, prezenta cerere de decizie preliminară nu îndeplinește în mod vădit cerințele respective.
- 24 Astfel, în ceea ce privește, în primul rând, cerințele menționate la articolul 94 litera (a) din Regulamentul de procedură, trebuie să se constate că, deși prezenta cerere de decizie preliminară permite determinarea obiectului litigiilor principale, contextul factual al acestor litigii este aproape inexistent.

- 25 În ceea ce privește, în al doilea rând, cerințele menționate la articolul 94 litera (c) din Regulamentul de procedură și, mai întâi, cea potrivit căreia cererea de decizie preliminară trebuie să cuprindă o expunere a motivelor care au determinat instanța de trimitere să aibă îndoieli cu privire la interpretarea sau la validitatea anumitor dispoziții ale dreptului Uniunii, trebuie amintit că această instanță solicită interpretarea articolului 47 din cartă coroborat cu articolul 56 și următoarele TFUE.
- 26 În această privință, trebuie amintit că articolul 51 alineatul (1) din cartă prevede că dispozițiile acesteia se adresează statelor membre numai în cazul în care acestea pun în aplicare dreptul Uniunii. Articolul 6 alineatul (1) TUE, la fel ca articolul 51 alineatul (2) din cartă, precizează că dispozițiile acesteia din urmă nu extind în niciun fel domeniul de aplicare al dreptului Uniunii în afara competențelor Uniunii, astfel cum sunt definite în tratate (Ordonanța din 10 noiembrie 2016, Pardue, C-321/16, nepublicată, EU:C:2016:871, punctul 18 și jurisprudența citată).
- 27 Rezultă că este necesar să se înțeleagă întrebarea adresată de instanța de trimitere ca vizând interpretarea articolului 56 și următoarele TFUE, citite în lumina articolului 47 din cartă.
- 28 Or, în speță, niciun element din decizia de trimitere nu arată cu precizia și cu claritatea cerute motivele care au determinat instanța de trimitere să aibă îndoieli cu privire la interpretarea articolului 56 și următoarele TFUE în cadrul litigiilor principale. În plus, legătura dintre dreptul Uniunii și legislația națională aplicabilă litigiilor principale nu este explicată.
- 29 Desigur, instanța de trimitere amintește jurisprudența constantă a Curții potrivit căreia le revine instanțelor naționale sarcina să verifice dacă o legislație națională precum cea în discuție în litigiile principale răspunde într-o manieră coerentă obiectivelor pe care le urmărește (a se vedea în acest sens Hotărârea din 30 aprilie 2014, Pflieger și alții, C-390/12, EU:C:2014:281, punctul 49).
- 30 În această privință, ea arată că, în materie de jocuri de noroc, legislația națională în discuție în litigiile principale nu poate fi considerată ca îndeplinind această cerință de coerență, în măsura în care în special Verwaltungsgerichtshof (Curtea Administrativă) și Verfassungsgerichtshof (Curtea Constituțională) se limitează la a prelua faptele, precum și evaluarea lor, astfel cum sunt stabilite de instanțele inferioare, și, prin urmare, nu efectuează o verificare veritabilă a coerenței, în condițiile în care deciziile pronunțate de instanțele inferioare sunt determinate de jurisprudența stabilită de Verwaltungsgerichtshof (Curtea Administrativă) și de Verfassungsgerichtshof (Curtea Constituțională).
- 31 Instanța de trimitere nu arată însă motivele pentru care consideră că legislația națională în discuție în litigiile principale, care stabilește competențele, într-un mod complementar, între, pe de o parte, instanțele inferioare, pe care le investește cu competențe extinse privind stabilirea și aprecierea faptelor, și, pe de altă parte, instanțele superioare, prin limitarea competenței acestora numai la controlul unor chestiuni de drept sau al unor probleme legate de drepturile fundamentale, nu îndeplinește, din această cauză, într-o manieră coerentă, obiectivele pe care le urmărește în materie de jocuri de noroc.
- 32 În plus, în ceea ce privește cerința prevăzută la articolul 94 litera (c) din Regulamentul de procedură, referitoare la indicarea legislației naționale aplicabile în litigiul principal, este necesar să se arate că, deși prezenta cerere de decizie preliminară expune conținutul anumitor dispoziții din Legea privind Curtea Administrativă și din cea privind Curtea Constituțională, ea nu indică într-o manieră suficient de clară modul în care astfel de dispoziții ar putea să se aplice în litigiile cu care este sesizată instanța de trimitere și care fac obiectul acestei cereri.
- 33 Pe cale de consecință, nu este îndeplinită nici cerința prevăzută la articolul 94 litera (c) din Regulamentul de procedură, potrivit căreia trebuie să fie stabilită o legătură între dispozițiile dreptului Uniunii în discuție și legislația națională aplicabilă litigiilor principale.

- 34 Or, potrivit unei jurisprudențe constante a Curții, justificarea unei cereri de decizie preliminară nu este constituită de formularea de opinii consultative cu privire la chestiuni generale sau ipotetice, ci de necesitatea inerentă soluționării efective a unui litigiu privind dreptul Uniunii (Hotărârea din 27 septembrie 2017, Puškár, C-73/16, EU:C:2017:725, punctul 123).
- 35 Pentru orice eventualitate, trebuie adăugat că, în cazul în care rezultă că evaluările efectuate de o instanță națională nu sunt conforme cu dreptul Uniunii, acesta impune ca o altă instanță națională, care, în temeiul dreptului național, este ținută în mod necondiționat de interpretarea dreptului Uniunii realizată de această primă instanță, să lase neaplicată, din oficiu, norma națională care îi impune să se conformeze interpretării dreptului Uniunii reținute de prima instanță menționată (Ordonanța din 15 octombrie 2015, Naderhirn, C-581/14, nepublicată, EU:C:2015:707, punctul 35).
- 36 Aceasta ar fi situația în special atunci când, ca urmare a unei asemenea norme de drept național care i se impune, o instanță națională ar fi împiedicată să țină cont, la soluționarea cauzelor pendinte în fața sa, de faptul că, dintr-o hotărâre a Curții, reiese că o dispoziție de drept național trebuie să fie considerată contrară dreptului Uniunii și să asigure ca supremația acestuia din urmă să fie garantată în mod corespunzător, luând toate măsurile cerute în acest scop (Ordonanța din 15 octombrie 2015, Naderhirn, C-581/14, nepublicată, EU:C:2015:707, punctul 36).
- 37 Având în vedere ansamblul considerațiilor de mai sus, trebuie să se constate, în temeiul articolului 53 alineatul (2) din Regulamentul de procedură, că prezenta cerere de decizie preliminară este vădit inadmisibilă.

Cu privire la cheltuielile de judecată

- 38 Întrucât, în privința părților din litigiile principale, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a opta) dispune:

Cererea de decizie preliminară introdusă de Landesverwaltungsgericht Oberösterreich (Tribunalul Administrativ Regional din Austria Superioară, Austria) prin decizia din 16 noiembrie 2016 este vădit inadmisibilă.

Semnături